

○ คำสั่ง

๒๖ ธ.ค. ๒๕๖๑
(จ. ๒๑)



คำร้องที่ ๑๕๕/๒๕๖๑
คำสั่งที่ ๕๐๓/๒๕๖๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๓ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๑

ระหว่าง { นิติบุคคลอาคารชุด บ้านเอราวัณ ๑ ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
 { นิติบุคคลอาคารชุด บ้านเอราวัณ ๒ ที่ ๒

 { กรมที่ดิน ที่ ๑
 { เจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาดอนเมือง ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๐๘/๒๕๖๐ หมายเลขแดงที่ ๒๗๘/๒๕๖๑ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง) คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จดทะเบียนโอนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ตำบลทุ่งสองห้อง อำเภอหลักสี่ กรุงเทพมหานคร เนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๒๓^๐/_{๑๐๐} ตารางวา ที่มีชื่อบุคคลรวม ๑๒ ราย ได้แก่ นางสาวกษณ รัตนนลิน นายสุธีร์ จินตนาณฤมิตร บริษัท ช.สุวรรณเทรตติ้ง จำกัด นายศิษฏ์ จิรวัดโนทัย นายกระแส ชนะวงศ์ นายชเนศ รัศมีสุขานนท์



/นายสมศักดิ์...

นายสมศักดิ์ เขียว จิระนคร นายสนอง หมอนทองเทียม นายสมชาย ชาญพัฒนากร นางสาวยอดวารี ทองบริสุทธิ์ นางจุไรรัตน์ สิงห์มงคลเขต และนางพันธุดา บุญนิกรวรวิทย์ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ให้เป็นที่สาธารณประโยชน์ (ไม่มีค่าตอบแทน) ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าการจดทะเบียนโอนที่ดินดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งหรือสอบถามข้อมูลจากผู้ฟ้องคดีทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงก่อนรับจดทะเบียนตามมาตรา ๖๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน จึงเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ ประกอบกับที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ มีสภาพเป็นถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก กว้างประมาณ ๑๐ เมตร และยาวประมาณ ๑๐๐ เมตร ผ่านหน้าอาคารชุดบ้านเอราวัณ ๑ และอาคารชุดบ้านเอราวัณ ๒ ออกไปสู่ทางสาธารณะซึ่งเดิมเจ้าของโครงการเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์และทำการก่อสร้างถนนเพื่อให้ผู้พักอาศัยในอาคารชุดดังกล่าวใช้ประโยชน์เพื่อจอดรถยนต์และใช้สัญจร เข้า-ออก สู่ทางสาธารณะ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ใช้เงินของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ทำการบำรุงรักษาถนนดังกล่าวมาโดยตลอด ที่ดินดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินส่วนกลางของอาคารชุดทั้งสอง มิได้มีลักษณะเป็นทางสาธารณะแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบเรื่องการโอนที่ดินพิพาทในภายหลัง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คัดค้านการจดทะเบียนโอนที่ดินที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือที่ มท ๐๕๑๐.๑๑/๗๑๗๗ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ ถึงผู้ฟ้องคดีทั้งสองแจ้งว่า อาคารชุดบ้านเอราวัณ ๑ และอาคารชุดบ้านเอราวัณ ๒ ตั้งอยู่บนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๘๔ และเลขที่ ๕๙๘๕ ตำบลทุ่งสองห้อง อำเภอดอนเมือง กรุงเทพมหานคร ตามลำดับ บริษัท พี.อาร์.เอส.เอส. จำกัด เป็นผู้จดทะเบียนอาคารชุดทั้งสอง ซึ่งไม่ปรากฏว่าหลักฐานว่ามีที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ เป็นทรัพย์สินส่วนกลางแต่อย่างใด ดังนั้น โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ จึงไม่มีนิติสัมพันธ์กับอาคารชุดทั้งสอง ทำให้การจดทะเบียนโอนที่ดินดังกล่าวให้เป็นทางสาธารณประโยชน์เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แสดงเหตุผลว่าเหตุใดจึงไม่มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบเพื่อจะได้มีโอกาสทำการคัดค้านก่อนการจดทะเบียนโอนที่ดิน หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับทราบในขณะที่สอบแนวเขตอาจจะไม่รับจดทะเบียนโอนที่ดินดังกล่าว เนื่องจากที่ดินดังกล่าวมีลักษณะที่ไม่สามารถรับจดทะเบียนเป็นทางสาธารณประโยชน์ด้วยเหตุและผล ดังนี้ ประการที่หนึ่ง ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ มีลักษณะ



/เป็นทางภาระ...

เป็นทางภาระจำยอมของอาคารชุดบ้านเอราวัณ ๑ และอาคารชุดบ้านเอราวัณ ๒ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๘๖ ข้อ ๓๐ เมื่อบริษัท พี.อาร์.เอส.เอส. จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าของโครงการอาคารชุดทั้งสองและเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าวคนแรก ประสงค์จะเลิกบริษัท จะต้องโอนที่ดินดังกล่าวให้กับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ประการที่สอง เจ้าของโครงการจัดทำประกาศเชิญชวนในแผ่นพับแจ้งกับผู้บริโภคว่า เจ้าของโครงการจะทำการก่อสร้างที่จอดรถและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งประสงค์ให้เป็นทรัพย์สินส่วนกลางของผู้ฟ้องคดีทั้งสองโดยตรงและโดยปริยาย ซึ่งนับตั้งแต่มีการจดทะเบียนผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นนิติบุคคล ประชาชนผู้พักอาศัยในอาคารชุดทั้งสองได้ใช้ประโยชน์ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ซึ่งเป็นถนนคอนกรีตเสริมเหล็กมาโดยตลอด ในลักษณะเปิดเผยและแสดงความเป็นเจ้าของ รวมทั้งได้ใช้เงินรายได้ส่วนกลางของผู้ฟ้องคดีทั้งสองทำการบำรุงรักษาดูแล ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงเป็นเจ้าของที่ดินแปลงนี้แล้วโดยการครอบครองปรบักษ์ตามมาตรา ๑๓๘๒ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประการที่สาม การโอนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ไปเป็นทางสาธารณประโยชน์ จะทำให้ผู้พักอาศัยในอาคารชุดทั้งสองไม่สามารถจอดรถยนต์ได้ และทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่สามารถหวงกันมิให้ผู้อื่นที่อาจเป็นมิชฉาชีพเข้ามาในพื้นที่ของอาคารชุดทั้งสองได้ ผู้พักอาศัยในอาคารชุดทั้งสองจะไม่มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน นอกจากนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จดทะเบียนโอนที่ดินพิพาทให้เป็นทางสาธารณประโยชน์ จะทำให้อาคารชุดทั้งสองซึ่งเดิมเป็นอาคารที่ต้องตามกฎหมายควบคุมอาคาร กลั้บกลายเป็นอาคารที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายควบคุมอาคารทันที กล่าวคือ บริษัท พี.อาร์.เอส.เอส. จำกัด เจ้าของโครงการ ได้ยื่นคำขออนุญาตทำการก่อสร้างอาคารชุดทั้งสองโดยแจ้งต่อเจ้าพนักงานว่า มีที่ระบายน้ำรอบโครงการ ความยาว ๘๕๐ เมตร ซึ่งระบบท่อระบายน้ำและบ่อดักขยะตั้งอยู่บนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ จึงเห็นได้ว่า การที่มีระบบระบายน้ำเสียที่เป็นอิสระและเป็นระบบรวมของส่วนกลางตั้งอยู่บนที่ดินแปลงดังกล่าวเป็นการปฏิบัติตามข้อ ๓๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๓ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และไม่สามารถแบ่งแยกแบ่งโอนระบบระบายน้ำเสียไปเป็นของผู้อื่นได้ อีกทั้ง ตามข้อ ๓๓ และข้อ ๓๔ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้อาคารสูงเกิน ๓ ชั้น ต้องมีระยะที่วางด้านหน้าอาคารไม่น้อยกว่า ๑๒ เมตร โดยที่วางด้านหน้าอาคารต้องไม่เป็นทางสาธารณะ แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒



/จดทะเบียน...

จดทะเบียนโอนที่ดินพิพาทให้เป็นทางสาธารณะ จึงทำให้อาคารชุดทั้งสองกลายเป็นไม่มีที่ว่างด้านหน้าอาคาร และผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีหน้าที่จะต้องร่นแนวอาคารชุดทั้งสองเข้าไปในที่ดินของตนเองเพื่อให้ห่างจากแนวเขตทางสาธารณประโยชน์อย่างน้อย ๒ เมตร ตามข้อ ๔๑ วรรคสอง (๒) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเห็นได้ว่า เป็นไปไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นกรกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงนำคดีมายื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนการจดทะเบียนโอนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ให้เป็นที่สาธารณประโยชน์เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง หรือให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำการแบ่งหักแบ่งโอนที่ดินตามโฉนดที่ดินดังกล่าวให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

๒. ให้มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว โดยให้ระงับการกระทำใดๆ ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ในระหว่างการพิจารณาคดีนี้จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า ในระหว่างวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ มีการประชุมใหญ่เจ้าของร่วมของอาคารชุดบ้านเอราวัณ ๑ จำนวน ๔ ครั้ง ได้แก่ การประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ การประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ การประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐ และการประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ส่วนการประชุมใหญ่เจ้าของร่วมของอาคารชุด บ้านเอราวัณ ๒ มีจำนวน ๔ ครั้ง ได้แก่ การประชุมใหญ่วิสามัญครั้งที่ ๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ การประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ การประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐ และการประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐ พร้อมส่งสำเนารายงานการประชุมดังกล่าวต่อศาล ซึ่งปรากฏว่า การประชุมใหญ่เจ้าของร่วมของอาคารชุด บ้านเอราวัณ ๑ และบ้านเอราวัณ ๒ ในการประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐ มีการหารือเพื่อหาแนวทางในการป้องกันการนำพื้นที่ถนนและพื้นที่จอดรถไปจัดทางสาธารณประโยชน์ ซึ่งที่ประชุมทั้งสองมีมติเป็นเอกฉันท์ให้คณะกรรมการหารือ

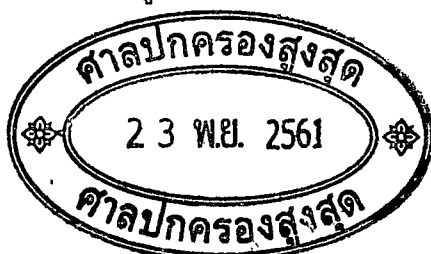


/ทนายความ...

ทนายความเพื่อจัดทำหนังสือคัดค้านการจดทะเบียนในพื้นที่ถนนและพื้นที่จอดรถให้เป็นทางสาธารณประโยชน์และนำไปยื่นที่สำนักงานที่ดินต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งแจ้งตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า ในระหว่างวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ เจ้าของร่วมอาคารชุด บ้านเอราวัณ ๒ ได้มีการประชุมใหญ่วิสามัญ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ส่วนการประชุมใหญ่เจ้าของร่วมอาคารชุดบ้านเอราวัณ ๑ ไม่ปรากฏว่า มีการนำส่งรายงานการประชุมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้คือการจดทะเบียนโอนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ตำบลทุ่งสองห้อง อำเภอหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ให้เป็นที่สาธารณประโยชน์ ซึ่งการจดทะเบียนโอนที่ดินดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายที่ดินมิใช่อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้คือการจดทะเบียนโอนที่ดินพิพาทให้เป็นที่สาธารณประโยชน์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ศาลจึงสามารถแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้โดยการมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนดังกล่าวตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว สำหรับคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแบ่งหักแบ่งโอนที่ดินพิพาทให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น แม้ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอดังกล่าว ก็ไม่อาจแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายอันเกิดจากเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงมิใช่ผู้มีสิทธิฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำการแบ่งหักแบ่งโอนที่ดินพิพาทให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และโดยที่การจดทะเบียนโอนที่ดินให้เป็นที่สาธารณประโยชน์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เกิดจากคำขอของผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินซึ่งมิใช่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงมิใช่คู่กรณีตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่ต้องอุทธรณ์การจดทะเบียน



/ที่ดินพิพาท...

ที่ดินพิพาทก่อนยื่นฟ้องคดีนี้ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญของเจ้าของร่วมอาคารชุด บ้านเอราวัณ ๑ และเจ้าของร่วมอาคารชุด บ้านเอราวัณ ๒ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ซึ่งที่ประชุมมีมติให้ทำหนังสือคัดค้านการขอจดทะเบียนเป็นทางสาธารณประโยชน์ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีจึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองทราบถึงการจดทะเบียนโอนที่ดินพิพาท ให้เป็นที่สาธารณประโยชน์แล้วตั้งแต่วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เป็นอย่างช้า วันดังกล่าว จึงเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องยื่นฟ้อง ภายในเก้าสิบวันดังกล่าว กล่าวคือ ภายในวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๐ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ยื่นฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อล่วงพ้นระยะเวลา ตามที่กฎหมายกำหนดแล้วตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และการฟ้องคดีนี้ เป็นไปเพื่อประโยชน์ของเจ้าของร่วมอาคารชุดทั้งสอง เนื่องจากไม่ต้องการให้ที่ดินพิพาทตกเป็น ที่สาธารณประโยชน์ การฟ้องคดีนี้จึงมิใช่การฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครอง ประโยชน์สาธารณะที่จะยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ และหากศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองชนะคดีนี้ก็มีผลให้ที่ดินพิพาทไม่ตกเป็นที่สาธารณประโยชน์ การฟ้องคดี นี้จึงยังไม่ถึงขนาดเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม อีกทั้ง ไม่ปรากฏเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลจะ รับคดีนี้ไว้พิจารณา ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อศาลไม่อาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้แล้ว ศาลจึงไม่ จำต้องวินิจฉัยคำร้องขอให้ศาลกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดีแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดี ออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้อง ไว้พิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้เป็นคู่กรณีตามคำสั่งทางปกครองมาแต่แรก ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงไม่ทราบมาก่อนว่ามีการจดทะเบียนโอนที่ดินพิพาทเมื่อใด เพียงแต่ได้รับทราบข่าว มาจากการที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้มอบหมายให้ทนายความไปขอคัดสำเนาโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ แต่ได้รับการปฏิเสธจากเจ้าหน้าที่ของสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาดอนเมือง โดยให้เหตุผลว่าอยู่ในระหว่างการขอจดทะเบียนสิทธิในที่ดิน จึงยังไม่อนุญาตให้คัดสำเนา



/โฉนดที่ดิน...

โฉนดที่ดินดังกล่าวได้ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่าจะมีการจัดประชุมใหญ่วิสามัญของ
 เจ้าของร่วมอาคารชุด ในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐ จึงได้นำเรื่องการขอจดทะเบียนถนน
 เป็นทางสาธารณประโยชน์ เสนอให้ที่ประชุมใหญ่ฯ ได้รับรู้รับทราบในเบื้องต้นก่อนว่าจะมี
 การโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ให้เป็นทางสาธารณะ โดยมีวัตถุประสงค์
 เพื่อทำการเปิดทางสัญจรให้กับที่ดินจำนวน ๖ แปลง ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๙๖ เลขที่ ๕๙๙๗
 เลขที่ ๕๙๙๘ เลขที่ ๕๙๙๙ เลขที่ ๕๙๙๐ และเลขที่ ๕๙๙๑ ตำบลทุ่งสองห้อง อำเภอดอนเมือง
 กรุงเทพมหานคร การจัดให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญของเจ้าของร่วมอาคารชุดทั้งสอง
 เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐ จึงยังไม่ถือว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบเหตุแห่งการฟ้องคดี
 ในวันดังกล่าว จนกระทั่งต้นเดือนสิงหาคม ๒๕๖๐ มีบุคคลซึ่งอ้างว่าจะซื้อที่ดินจำนวน ๖ แปลงข้างต้น
 ได้มาขอพบคณะกรรมการของผู้ฟ้องคดีทั้งสองเพื่อทำการเจรจาและเสนอแผนการขอบริหาร
 ถนนคอนกรีตซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ร่วมกัน โดยอ้างว่าถนนดังกล่าว
 เป็นทางสาธารณประโยชน์แล้ว ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงได้มอบหมายให้ทนายความไปคัดสำเนา
 โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ และผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้มีหนังสือที่ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๐
 เพื่ออุทธรณ์คัดค้านการโอนที่ดินดังกล่าว โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาทบทวน
 การจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมอีกครั้ง ต่อมา เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ มท ๐๕๑๐.๑๑/๗/๑๗/๗
 ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ แจ้งว่าได้กระทำการสอบแนวเขตและรับจดทะเบียนโดยชอบ
 ด้วยกฎหมายแล้ว กรณีจึงต้องถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์หรือ
 คำวินิจฉัยอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงสามารถฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองได้ภายใน ๙๐ วัน
 นับแต่วันได้รับแจ้ง การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นฟ้องเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ จึงเป็นการยื่นฟ้อง
 ภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว อีกทั้ง การฟ้องคดีนี้เป็นการฟ้องเพื่อรักษา
 ประโยชน์ส่วนรวมของผู้พักอาศัยในอาคารชุดทั้งสองที่ได้ใช้ประโยชน์ในที่ดินดังกล่าว
 ตั้งแต่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลอาคารชุดทั้งสองจนถึงปัจจุบัน คดีนี้จึงเป็นการฟ้อง
 เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีสิทธิฟ้องคดีนี้
 ต่อศาลปกครอง นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้อธิบายในคำฟ้องแล้วว่า การกระทำของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ใช้ดุลพินิจรับจดทะเบียนโอนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕
 เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเสียหาย
 ย่อมถือว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการปฏิบัติ
 หน้าที่ของเจ้าหน้าที่และเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับ



/การกระทำ...

การกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดว่า การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) ให้ยื่นฟ้องภายในกำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ นับแต่วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผิดชอบเบียดเบียนสิทธิในที่ดิน ดังกล่าว จึงยังไม่เกิน ๑ ปี คดีของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงเป็นการยื่นฟ้องที่ยังไม่พ้นระยะเวลา ตามที่กฎหมายกำหนด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น โดยให้ ศาลปกครองชั้นต้นรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสองไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามคำร้อง อุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีทั้งสองก่อนว่าคดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ออกคำสั่งทางปกครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่จะต้องฟ้องคดีภายในกำหนด เก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว หรือเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) ที่จะต้องฟ้องคดี ภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เห็นว่า การกำหนดประเภทคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ศาลจะเป็น ผู้กำหนดประเภทคดีหรือข้อหาโดยพิจารณาจากข้อพิพาทตามคำฟ้องและคำขอของผู้ฟ้องคดี เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผิดชอบเบียดเบียนโฉนดที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ ๕๗๒๕ ตำบลทุ่งสองห้อง อำเภอหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ให้เป็นที่สาธารณประโยชน์ (ไม่มีค่าตอบแทน) ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงทราบเพื่อจะได้มีโอกาสทำการคัดค้านก่อนการจดทะเบียนโฉนดที่ดิน ประกอบกับที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินส่วนกลางของอาคารชุดทั้งสอง มิได้มีลักษณะเป็นทางสาธารณะ แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อคัดค้านการจดทะเบียน



/โฉนดที่ดิน...

โอนที่ดินดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองว่า การจดทะเบียนโอนที่ดินดังกล่าวให้เป็นทางสาธารณประโยชน์ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนโอนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ให้เป็นที่สาธารณประโยชน์ หรือให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำการแบ่งหักแบ่งโอนที่ดินตามโฉนดที่ดินดังกล่าวให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กรณีจึงเห็นได้ว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ ประเภทโอนเป็นที่สาธารณประโยชน์ (ไม่มีค่าตอบแทน) ซึ่งมาตรา ๗๒ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน กำหนดว่าการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมสำหรับที่ดินที่มีโฉนดที่ดิน ให้ผู้กรณีอาจยื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กรมที่ดินหรือสำนักงานที่ดินแห่งใดแห่งหนึ่งเพื่อให้เจ้าพนักงานที่ดินซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดำเนินการจดทะเบียนให้ การจดทะเบียนโอนที่ดินในกรณีดังกล่าวจึงเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อเปลี่ยนแปลง โอน สงวน รั้ง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า คำสั่งทางปกครองดังกล่าวนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีความประสงค์ที่จะขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งทางปกครองนั้น ซึ่งคำขอดังกล่าวศาลปกครองมีอำนาจกำหนดคำสั่งบังคับเพื่อแก้ไขเยียวยาความเดือดร้อนเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งทางปกครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่จะต้องฟ้องคดีภายในกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ยื่นฟ้องคดีภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดีตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี



/หรือนับแต่...

หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น และมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือสถานะของบุคคลจะยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้ ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๓๐ วรรคสอง กำหนดว่า คำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ให้ศาลมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาลเห็นว่าคดีนั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลจะรับไว้พิจารณาก็ได้ คำสั่งรับคำฟ้องไว้พิจารณาให้เป็นที่สุด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๐ เรื่อง ขอร้องเรียน ขอคัดค้าน ขอรุขุขรณ์ การจดทะเบียนการโอนเป็นที่สาธารณประโยชน์ (ไม่มีค่าตอบแทน) ของโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ เลขที่ดิน ๔๐๖ ตำบลทุ่งสองห้อง อำเภอหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ถึงหัวหน้าสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาดอนเมือง ขอคัดค้านการจดทะเบียนที่ดินพิพาทไปเป็นทางสาธารณะที่กระทำไปโดยไม่ชอบ ขอให้หัวหน้าสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาดอนเมืองพิจารณาทบทวนการใช้ดุลพินิจอีกครั้ง โดยในระหว่างนี้ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ระงับยับยั้ง เพิกถอน ตรวจสอบ ทบทวน การจดทะเบียนเกี่ยวกับโฉนดที่ดินพิพาท กรณีจึงเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรู้หรือควรรู้ถึงการจดทะเบียนโอนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ เป็นที่สาธารณประโยชน์ ซึ่งเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีอย่างช้าที่สุดเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๐ และเมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่ใช่คู่กรณีในคำสั่งทางปกครองที่จะต้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวก่อนฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี กล่าวคือ ต้องฟ้องคดีต่อศาลภายในวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลปกครอง



จึงไม่อาจ...

จึงไม่อาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาได้ และการฟ้องคดีนี้เป็นการฟ้องเพื่อมิให้ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๗๒๕ เป็นที่สาธารณประโยชน์ และเพื่อรักษาประโยชน์ของผู้พักอาศัยในอาคารชุดของผู้ฟ้องคดีทั้งสอง จึงมิได้เป็นการฟ้องคดีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ อีกทั้ง การมีคำพิพากษาตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็เพียงก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเท่านั้น มิได้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนโดยส่วนรวม และไม่ปรากฏเหตุจำเป็นอื่นที่เป็นอุปสรรคขัดขวางทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองไม่อาจยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองภายในระยะเวลาการฟ้องคดีตามที่กฎหมายกำหนด ศาลจึงไม่อาจใช้ดุลพินิจรับคำฟ้องที่ยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้วไว้พิจารณาได้ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายรัฐกิจ มานะทัต

ร. มานะทัต

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายอนุวัฒน์ ชาราแสง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายกมล สกลเดชา

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธีรรัฐ อร่ามทวีทอง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ธีรรัฐ อร่ามทวีทอง

